

at vi skulle gaa saa vidt at godkjennde en Lov, vi for to Timer siden forkastede, — og det maa jeg bestemt erklære, at vi ikke kunne — saa tror jeg, man maa indrømme, at vi her have gjort et alvorligt Forsøg paa Forlig, og det er mit Ønske, at det maa blive optaget fra Modstandernes Side og fra anden Side i den samme Aand som den, hvori det er gjort, nemlig i en for sønlig Aand. Med dette Saab skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

Alen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremførte, dels ved 1ste Behandling og dels nu i dette Dieblik, at det Forslag, der er indbragt fra Mindretallet i det Udvalg, som har behandlet den foregaaende Sag, var uantageligt, og hans Grund derfor var den, at man ikke kunde gaa med til Noget, der virkelig eller tilsyneladende indeholdt en Godkjendelse af den provisoriske Lov, som Folkethinget ikke havde kunnet gaa ind paa. Han spjode til, at det vilde være mærkeligt, om man, kort Tid efter at man havde forkastet den provisoriske Lov, vilde vedtage en Lov, hvorved den provisoriske Lov saa at sige kom til at leve op igjen. Jeg tilstaar, at jeg har nogen Banskælighed ved egentlig at forstaa dette. Der er udhævet af Mindretallet i den Betænkning, som det har afgivet i den Sag, der blev sluttet for nogle faa Timer siden, at det ikke forekom os, at der i Vedtagelsen af det Ændringsforslag, som vi havde bebudet at ville stille til den provisoriske Lovs anden Behandling, med nogen Forbehold kunde siges at ligge en Godkjendelse af den provisoriske Lov, naar henses til, at den provisoriske Lovs Udstrækning jo var meget videre end den midlertidige Lov, hvorom der her er Tale, og om den Lov, hvorom der vilde blive Spørgsmaal, dersom vort Ændringsforslag var bleven vedtaget ved anden Behandling af den provisoriske Lov. Det syntes os at være klart, at en midlertidig Lov, hvis Virksomhed kun skulde være Perioden fra 7de November til 31te December 1877, i intet Tilfælde vilde kunne siges at dække den provisoriske Lov af 12te April d. A., hvis Omraade jo skulde begynde fra den 16de April og vare indtil Finantsloven for 1877—78 maatte blive vedtagen; men det synes mig at være endnu mere uimodsigeligt, at der ikke kan være Tale om, at den midlertidige Finantslov, som vi nu foreslaa, skulde kunne indeholde endog blot tilsyneladende en Godkjendelse af den provisoriske Lov, efter at denne er forkastet, efter at den er forsvunden. Det er saa heldigt, at jeg i denne Henseende kan beraabe mig paa nogle Utringer af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Hvis jeg ikke mindes feil, udviklede nemlig det ærede Medlem dengang Spørgsmaalet var om en Form, under hvilken provisoriske Love kunde fremdrages til særskilt Behandling, at det i og for sig maatte anses for rigtigt, at der blev aabnet Leilighed til at behandle

provisoriske Love særskilt, uden Forbindelse med de Lovforslag, der maatte blive fremlagte med den Hensigt, at de skulde saa at sige sluge de tidligere givne provisoriske Love. Den ærede Ordfører sagde nemlig i den Anledning, og som det forekommer mig meget rigtigt, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor det, man havde at indvende imod en provisorisk Lov, ikke just var dens Indhold, men var selve dens Tilbliven som provisorisk Lov. Man udviklede, hvorledes det meget vel kunde tænkes, at Rigsdagen kunde anse det for rigtigt, ja nødvendigt at give sit Samtykke til en Lov, der skulde afløse den provisoriske Lov, uagtet denne Lov maatte have ganske det samme Indhold som den provisoriske, og at det ikke desto mindre kunde være af Betydning at faae Leilighed til at forkaste den provisoriske Lov. Disse hans Udtalelser synes mig netop at passe paa det her foreliggende Tilfælde. Det, som har været magtpaaliggende for de Herrer, der have steint Forkastelsen af den provisoriske Lov, var, antager jeg, ikke at faae udtalt en Misbilligelse af, at de Udgifter, der skulde hjemles ved den provisoriske Lov, bleve afholdte i den kommende Tid, men jeg antager, at det var deres Mening at ville udtrykke en Misbilligelse af, at den provisoriske Lov overhovedet var udkommen, og at der i Genhold til den var afholdt Udgifter, og at der i Genhold til den var paatænkt fremdeles at afholde Udgifter; men denne Misbilligelse har faaet sit Udtryk ved Forkastelsen af den provisoriske Lov, og efter en saadan Forkastelse at vedtage en Lov, som skulde give Hjemmel for Afholdelsen af Udgifter for Fremtiden, derved vilde man ikke gjøre Andet, end hvad den ærede Ordfører selv har erkjendt i mange Tilfælde kunde være rigtigt og nødvendigt, nemlig at skaffe Hjemmel tilføede for det, som den provisoriske Lov havde skullet hjemle, men som man maatte misbillige, at man havde søgt Hjemmel for i en provisorisk Lov. Jeg skal spjode til, at i det Forslag, som Mindretallet har indbragt, har man søgt at imødekomme ogsaa den Anskuelse, som gjentagne Gange er kommen til Orde fra den ærede Ordførers Side, den nemlig, at man ved Affattelsen af midlertidige Finantslove skulde holde sig saa nær som muligt ved den saakaldte konstitutionelle Praxis. Den ærede Ordfører vil jo vistnok give mig Ret i, at den almindelige Praxis netop er den at søge Begrænsningen for de Udgifter, som man midlertidig bemyndiger Regjeringen til at afholde, ikke i hvad der er vedtaget ved den ene eller den anden Behandling i det ene eller det andet Thing, men i de Finantslovsforslag, der ere fremlagte fra Regjeringens Side. Netop af den Grund have vi valgt den Form med Hensyn til Begrænsningen for de Udgifter, hvorom der her er Tale, at henvise til det forelagte Finantslovsforslag, og ligesom vi paa denne Maade mente at have fundet en Form, der imødekom de For-